

Význam předmětu konkursního řízení a průtahy v řízení

Význam předmětu konkursního řízení pro konkursního dlužníka může být i vyšší, než pro konkursního věřitele, neboť se v něm mají uspořádat jeho majetkové poměry, je-li v úpadku. To platí zejména pro druhou a třetí fázi konkursního řízení. Okamžikem prohlášení konkursu totiž úpadce ztrácí oprávnění disponovat se svým majetkem náležejícím do konkursní podstaty a do konkursní podstaty zásadně spadá veškerý majetek dlužníka. Prodlužování takového řízení tedy zpravidla negativně zasahuje nemajetkovou sféru dlužníka citelněji, než je tomu u konkursních věřitelů.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 4502/2011, ze dne 23.10.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce J. R., proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o náhradu nemajetkové újmy, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 42 C 242/2009, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2011, č. j. 21 Co 44/2011 - 68, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2011, č. j. 21 Co 44/2011 - 68, se v části výroku I., v níž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně co do částky 165.750,- Kč, jakož i ve výroku II., zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 8. 1. 2010, č. j. 42 C 242/2009 - 30, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit mu 300.000,- Kč.

K odvolání žalobce odvolací soud rozsudkem uvedeným v záhlaví tohoto rozhodnutí změnil rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobci 165.750,- Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku, jinak rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Odvolací soud též rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Výše uvedené částky se žalobce domáhal z titulu zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu měla být způsobena nepřiměřenou délkou konkursního řízení vedeného na jeho majetek před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 45 K 23/2001.

Soudy vyšly ze zjištění, že žalobce podal dne 12. 2. 2001 návrh na prohlášení konkursu na svůj majetek. Usnesením ze dne 5. 9. 2001, č. j. 45 K 23/2001 - 39, byl konkurs na majetek žalobce prohlášen a byla ustanovena konkursní správkyň. Ta záhy ustanovení odmítla z důvodu čerpání mateřské dovolené. Proto byla ustanovena správkyňí dne 9. 9. 2001 JUDr. M. B. V průběhu výkonu funkce byla tato správkyň opakovaně vyzývána soudem k podání průběžných správ o činnosti, zprávy ve stanovených lhůtách soudu nepodávala, za což jí soud dvakrát uložil pořádkovou pokutu. Správkyň též v soudem stanovené lhůtě nepodala konečnou zprávu, a proto jí soud po několikerých urgencích dne 21. 6. 2007 zprostil funkce správkyň konkursní podstaty a do této funkce ustanovil Mgr. J. M. Dosavadní správkyňí byla uložena povinnost vydat novému správci všechny doklady a řádně ho informovat o dosavadním průběhu konkursu. JUDr. B. podala proti usnesení o zproštění funkce odvolání, které bylo Vrchním soudem v Olomouci odmítnuto. Dne 28. 4. 2008 předala JUDr.

B. soudu protokol o předání dokladů ve věci úpadce Mgr. M., jenž dne 13. 5. 2008 soudu sdělil, že mu JUDr. B. nepřevedla částku 1,960.701,60 Kč, kterou utržila za majetek v konkursní podstatě a že byla obviněna pro trestný čin zpronevěry. Mgr. M. se coby správce konkursní podstaty k tomuto trestnímu řízení připojil s nárokem na náhradu škody. Trestní řízení není doposud skončeno a správce opakovaně žádá konkursní soud o prodloužení lhůty k předložení konečné zprávy do skončení uvedeného trestního řízení.

Soud prvního stupně uzavřel, že konkursní řízení trvá nepřiměřeně dlouhou dobu, a došlo tak k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě. Dostatečnou kompenzací se však jeví konstatování porušení práva, neboť konkursní soud postupoval bez průtahů. Celková délka řízení byla významně ovlivněna jednáním správkyně JUDr. B., která vždy na výzvu soudu reagovala se zpožděním a v závěru nepředala stávajícímu správci částku, kterou získala zpeněžením majetku z konkursní podstaty. Řízení nebylo do současné doby skončeno z důvodu probíhajícího trestního řízení proti JUDr. B. pro trestný čin zpronevěry. Za činnost správce konkursní podstaty žalovaná neodpovídá. Za škodu, kterou způsobil svou činností, odpovídá správce konkursní podstaty sám. Žalobce pak nebyl v konkursním řízení aktivní, nepodal-li stížnost na průtahy či návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Konkursní řízení není jednoduchým řízením, neboť zde vystupuje celá řada věřitelů, v jeho průběhu byla podána vylučovací žaloba.

Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými závěry soudu prvního stupně, odlišný postoj ovšem zaujal k odpovídající formě zadostiučinění. Naplnění skutkové podstaty odpovědnosti státu za nesprávný úřední postup není ani mezi účastníky řízení sporné. Je tudíž nesporné, že v konkursním řízení na majetek žalobce došlo k porušení jeho práva jako účastníka na projednání věci v přiměřené lhůtě, což odvolací soud dovodil i ze zjištěných skutkových okolností daného případu. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že sám konkursní soud přímo nečinný při své dohledové činnosti nebyl a že skončení řízení nebylo po dobu trvání trestního řízení proti JUDr. B. možné. To proto, že při posuzování přiměřenosti délky řízení se vždy musí vycházet z celkové délky řízení, nikoliv jen z délky jednotlivých průtahů ve smyslu období nečinnosti soudu.

Žalobci nelze přičíst k tíži, že nevyužil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení. Odvolací soud dále nesdílel závěr soudu prvního stupně, že předmět řízení byl pro žalobce nepatrného významu. Jedná se totiž o řízení vedené na jeho majetek jakožto fyzické osoby, což zasahuje do řady sfér jeho života. Rovněž zdravotní stav žalobce je výrazně nepříznivě ovlivňován délkou řízení. Konstatování porušení práva, coby zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, tak v tomto případě není adekvátní. Při stanovení výše zadostiučinění v penězích postupoval odvolací soud podle kritérií vymezených v § 31a odst. 3 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) – dále jen „OdpŠk“. Základní částka zadostiučinění představuje za devět let a šest měsíců trvání řízení 127.500,- Kč. Vzhledem ke složitosti věci je třeba tuto částku snížit o 20%, a s ohledem na význam předmětu řízení pro žalobce a „vzhledem k jeho jednání o 70% (50% a 20%)“ zvýšit. Celková částka zadostiučinění tak činí 167.750,- Kč.

Proti měnící části tohoto rozsudku podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost dovozuje z § 237 odst. 1 písm. a) zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „o. s. ř.“) a jeho důvodnost opírá o tvrzení, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.). Dovolatelka od počátku řízení uváděla, že délka konkursního řízení nebyla přiměřená, že však odpovědnost za tento nesprávný úřední postup nenese ona, ale správkyně konkursní podstaty, JUDr. B. Byla to právě ona, kdo zapříčinil nepřiměřenou délku řízení; opakovaně žádala o prodloužení lhůty, na výzvy soudu reagovala se zpožděním a nyní je trestně stíhaná pro trestný čin zpronevěry. Dovolatelka může být odpovědna pouze za nepřiměřenou délku řízení, která je přičitatelná státu, nikoliv za jednání

přičitatelné správci konkursní podstaty, vůči němuž nemá ze zákona ani právo na regres. Nadto je třeba zjistit, zda k průtahům nedochází ve zmíněném trestním řízení proti JUDr. B., které by negativně ovlivnily i probíhající konkursní řízení. Dovolatelka se tak v této věci necítí být pasivně věcně legitimována. Domnívá se také, že v případě konkursních řízení by soudy měly zkoumat, zda je délka řízení přiměřená či nikoliv. Dovolatelka navrhla, aby dovolací soud rozsudek soudu odvolacího v napadené části zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce uvedl, že s dovoláním žalované nesouhlasí, neboť rozsudek odvolacího soudu je správný a souhlasí i s jeho odůvodněním.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 7. 2009 (viz čl. II., bod 12 zákona č. [7/2009](#) Sb.).

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, jednající v souladu s § 241 odst. 2 písm. b) o. s. ř. Dovolací soud se proto zabýval přípustností dovolání.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

V daném případě je dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., neboť směřuje proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé.

Dovolání je důvodné.

Je třeba přisvědčit námitce dovolatelky, že soudy se dostatečně nezabývaly odůvodněním závěru, že dosavadní délka konkursního řízení (nikoliv celková, nebylo-li konkursní řízení dosud skončeno) je nepřiměřená, a že se tudíž jedná o nesprávný úřední postup ve smyslu §13 odst. 1 OdpŠk. Závěr, že (celková) délka řízení není přiměřená, není možné učinit, aniž by soud zformuloval úsudek, z něž bude patrné, které z rozhodných okolností se projeví v hodnocení délky řízení jako nepřiměřené v porovnání s těmi, jež by jinak odůvodňovaly závěr o přiměřenosti délky řízení. Jen z toho, že stát (žalovaná) poskytl před zahájením soudního sporu (nebo i v jeho průběhu) o náhradu nemajetkové újmy v penězích za nepřiměřenou délku řízení poškozenému zadostiučinění formou konstatování porušení práva, nelze pro účely takového sporu bez dalšího budovat skutkové a právní závěry na tom, že (celková) délka řízení není přiměřená. Potud nejde o skutkové zjištění ze shodných tvrzení účastníků, které by soud mohl vzít za své v intencích § 120 odst. 4 o. s. ř. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 29 Cdo 2012/2010; uvedený rozsudek, jakož i další zde citovaná rozhodnutí a stanoviska Nejvyššího soudu jsou veřejnosti dostupná na internetových stránkách www.nsoud.cz).

Průběh tohoto kompenzačního řízení byl dozajista poznamenán jistou argumentační nekonzistentností samotné dovolatelky. Ač k vyřízení nároků na náhradu škody a nemajetkové újmy způsobené výkonem veřejné moci zákonem (§ 6 OdpŠk) určené ústřední orgány státní správy zřizující (zejména v případě ministerstva spravedlnosti) vybavena odbornými zaměstnanci se specializovanou dovedností „od počátku řízení uváděla, že délka řízení není přiměřená“, na druhou stranu v dovolání namítá, že „soudy měly zkoumat, zda je délka řízení přiměřená či nikoliv“.

Je však jí třeba přisvědčit, že soud se měl zabývat tím, zda délka řízení byla přiměřená, resp. zda případné příčiny nepřiměřené délky řízení lze přičítat žalované (k tomu srov. zejm. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněné pod č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

K tomu je nutno uvést následující. Při posuzování přiměřenosti délky řízení se vychází z kritérií,

kteřá jsou obdobným způsobem hodnocena i při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění. Těmito kritérii jsou: a/ složitost případu, b/ chování poškozeného, c/ postup příslušných orgánů, d/ význam předmětu řízení pro poškozeného.

Nejvyšší soud ve výše uvedeném stanovisku Cpjn 206/2011 zdůraznil, že od obecného pravidla, že přiměřenost délky řízení je nutno posuzovat vždy ve vztahu ke konkrétním okolnostem individuálního případu, je nutno odlišit ty situace, v nichž zákon soudu či jinému orgánu veřejné moci ukládá povinnost provést určitý úkon či vydat určité rozhodnutí ve stanovené lhůtě či klade důraz na jeho rychlý postup. K tomu dodal, že v těchto případech samozřejmě platí zásada speciality – tam, kde zákon stanoví lhůtu pro určitý úkon soudu či pro vydání rozhodnutí, neuplatní se obecná úvaha o přiměřenosti celkové doby řízení.

Podstatná část dosavadní délky zkoumaného konkursního řízení se odehrávala v jeho druhé, realizační fázi, která se počítá od prohlášení konkursu do podání konečné zprávy správcem konkursní podstaty. V této fázi se zejména přihlašují pohledávky věřitelů, zjišťuje se majetek patřící do konkursní podstaty, který se též zpeněžuje.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“), ve znění novely provedené zákonem č. [12/1998](#) Sb. s účinností od 1. 4. 1998, je správce povinen předložit soudu konečnou zprávu do 18 měsíců od prohlášení konkursu, pokud soud v rozhodnutí o prohlášení konkursu nestanovil jinou přiměřenou lhůtu. Lhůtu 18 měsíců i lhůtu stanovenou soudem může soud prodloužit, odůvodňují-li to okolnosti případu.

Nejvyšší soud ve výše citovaném rozsudku, sp. zn. 29 Cdo 2012/2010, vysvětlil, že „stanovení (této) jednotné lhůty (v § 14a odst. 2 ZKV) vycházelo z průměrného rozsahu a složitosti konkursního řízení, přičemž v literatuře nebylo pochyb o tom, že v jednotlivých případech se tato lhůta může jevit jako příliš krátká nebo naopak jako příliš dlouhá. „Okolnostmi případu“ odůvodňujícími prodloužení lhůty k podání konečné zprávy konkursním soudem se přitom rozumí jak důvody objektivní (spočívající zejména v tom, že věc se ukáže složitější, než bylo předpokládáno při prohlášení konkursu), tak důvody subjektivní (spočívající např. v překážkách na straně správce konkursní podstaty, v procesních komplikacích věci apod.).

Úpravou obsaženou v ustanovení § 14a odst. 2 ZKV byla posílena kontrolní (dohlédací) činnost konkursního soudu nad délkou konkursního řízení tak, aby překročení zákonem stanovené (osmnáctiměsíční) nebo konkursním soudem určené (v usnesení o prohlášení konkursu) lhůty k podání konečné zprávy vždy bylo potvrzeno usnesením konkursního soudu o prodloužení lhůty nebo aby tam, kde důvod lhůtu prodloužit neshledá, přijal konkursní soud neprodleně pořádková opatření, jimiž zjedná nápravu proti možným průtahům v této fázi konkursního řízení.

[...] Bez zřetele k tomu, zda konkursní soud formálně rozhodl (po uplynutí zákonem předepsané nebo jím určené lhůty) o prodloužení lhůty k podání konečné zprávy, případně i k tomu, zda správce konkursní podstaty pochybil tím, že o prodloužení této pořádkové lhůty nepožádal, však její překročení ještě samo o sobě nevede k závěru, že delší (než ustanovením § 14a odst. 2 ZKV určená) lhůta, ve které nakonec došlo k podání konečné zprávy, je lhůtou nepřiměřenou. Důvody, pro které došlo k překročení lhůty k podání konečné zprávy plynoucí z ustanovení § 14a odst. 2 ZKV, jsou (mají být) zásadně zjistitelné z obsahu konkursního spisu, např. z průběžných zpráv o zpeněžování majetku z podstaty podávaných správcem konkursní podstaty – v intencích § 29 odst. 1 věty první ZKV – soudu a věřitelskému výboru nebo z usnesení o schválení konečné zprávy konkursním soudem (§ 29 odst. 3 ZKV), z něž by (i ve vazbě na určení konkursní odměny správcem konkursní podstaty) mělo být patrné, zda správce konkursní podstaty plnil (podle konkursního soudu) své povinnosti řádně a včas.

Úprava obsažená v ustanovení § 14a odst. 2 ZKV (kteřou však soudy nevzaly v potaz) tedy sama o

sobě nezabavuje soud posuzující přiměřenost délky druhé, realizační, fáze konkursního řízení povinnosti zkoumat tuto otázku s přihlédnutím ke kritériím zmíněným v R 58/2011, tedy k: a/ složitosti případu, b/ chování poškozeného, c/ postupu příslušných orgánů, d/ význam předmětu řízení pro poškozeného.“

K těmto kritériím odvolací soud v souzeném případě nepřihlédl a jeho závěr o nepřiměřenosti dosavadní délky řízení je založen na neúplných, a tudíž i nesprávných právních úvahách. V tomto kontextu se měl odvolací soud zabývat skutečnostmi vyplývajícími z konkursního spisu (tak, jak je ostatně shrnul soud prvního stupně), a to zejména průběhem jeho druhé, realizační fáze. V konkrétním případě může hrát roli zejména průběh zpeněžování majetku v konkursní podstatě (neboť po jistou dobu se nedařilo prodat nemovitost do konkursní podstaty náležející, a proto nemohlo být konkursní řízení skončeno dříve), řízení o žalobě na vyloučení nemovitosti z konkursní podstaty, jednání správkyne konkursní podstaty JUDr. M. B. (její pozdní reakce na výzvy soudu k předložení průběžných zpráv, nepředložení konečné zprávy apod.), trestní stíhání (řízení) proti zmíněné správce konkursní podstaty aj.

Odvolací soud se bude muset ve vztahu k posledně uvedené okolnosti také zabývat tím, zda je přičitatelné žalované, že konkursní řízení se prodloužilo v důsledku vedení zmíněného trestního stíhání (řízení) proti bývalé správce konkursní podstaty či jinými souvisejícími řízeními. Mezi nesprávným úředním postupem a nemajetkovou újmou, jak již uvedeno, musí existovat vztah příčiny a následku. V případě dovolatelné odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou konkursního řízení by šlo o vztah příčinné souvislosti (tzv. kauzální nexus), kdyby tvrzená újma vznikla následkem nesprávného úředního postupu právě soudu, tedy kdyby bylo doloženo, že nebyl porušen jeho povinnosti, k újmě by podle obvyklého chodu věcí nedošlo (teorie tzv. adekvátní příčinné souvislosti upínající se k pojmu škoda; srov. dále např. též náleží Ústavního soudu ze dne 1. listopadu 2007, sp. zn. I. ÚS 312/05 uveřejněný pod číslem 177/2007 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu a v něm označené odkazy na literaturu k teorii adekvátní příčinné souvislosti). Při zjišťování příčinné souvislosti je tak třeba zkoumat, zda v komplexu skutečností přicházejících v úvahu jako příčiny škody, zde újmy, existuje skutečnost, se kterou zákon odpovědnost v daném případě spojuje. Příčina musí mít nepochybnou věcnou vazbu na vznik újmy (k pojetí příčinné souvislosti srov. též např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. září 2007, sp. zn. 29 Odo 1220/2005, uveřejněného pod číslem 33/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Při posouzení přiměřenosti délky konkursního řízení jsou aplikovatelné i další závěry obsažené ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2012/2010, vyjma kritéria významnosti předmětu řízení pro poškozeného; v tomto ohledu se uvedené rozhodnutí zabývá významem předmětu konkursního řízení z hlediska konkursního věřitele, nikoliv z hlediska dlužníka (úpadce). Význam předmětu konkursního řízení pro konkursního dlužníka může být totiž i vyšší, nežli je tomu u konkursních věřitelů, neboť se v něm mají uspořádat jeho majetkové poměry, je-li v úpadku (§ 1 odst. 1 ZKV). Uvedené platí zejména pro druhou a třetí fázi konkursního řízení. Okamžikem prohlášení konkursu totiž úpadce ztrácí oprávnění disponovat se svým majetkem náležejícím do konkursní podstaty. Do konkursní podstaty pak zásadně spadá veškerý majetek dlužníka (úpadce) – srov. zejména § 6 ZKV či stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, sp. zn. Cpjn 19/98, uveřejněné pod č. 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Prodlužování takového řízení tedy zpravidla negativně zasahuje nemajetkovou sféru dlužníka citelněji, než je tomu u konkursních věřitelů.

K tomu je třeba nad rámec uvedeného připomenout, že v případě stanovení výše zadostiučinění v penězích je vedle kritérií uvedených v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk nutno zohlednit i závažnost vzniklé nemajetkové újmy a okolnosti, za nichž k této újmě došlo (§ 31a odst. 2 věta druhá OdpŠk).

Konečně při rozhodování této věci nelze přehlížet závěry dosažené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2010, sp. zn. 29 Cdo 1655/2009, dle nichž prohlášením konkursu přechází oprávnění

nakládat s majetkem podstaty, a tedy i s pohledávkami dlužníka, na správce konkursní podstaty (§ 14 odst. 1 písm. a/ ZKV). Aktivní věcná legitimace k vymáhání dlužnickových pohledávek tudíž svědčí (zásadně) správci konkursní podstaty. Uvedený závěr ovšem neplatí bezvýjimečně. Nehodlá-li totiž správce konkursní podstaty pohledávku vymáhat a vyloučí-li ji z konkursní podstaty (§ 27 odst. 6 ZKV) přechází oprávnění s ní nakládat (se všemi důsledky z toho plynoucími, včetně aktivní věcné legitimace k jejímu vymáhání) zpět na úpadce (srov. usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 8/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Obdobně to platí, jestliže správce konkursní podstaty (dlužníkem) tvrzenou pohledávku z uvedené příčiny do konkursní podstaty ani neseptí, ač je mu její existence známa (a to od okamžiku, kdy dá správce konkursní podstaty najevo, že soupis neprovede). Proto nezabýval-li se odvolací soud při posuzování věcné legitimace žalobce příslušností žalobou uplatněné pohledávky ke konkursní podstatě z tohoto pohledu (tj. zda jí správce konkursní podstaty pojal do soupisu majetku konkursní podstaty, popř. zda jí posléze z tohoto soupisu nevyločil) i v této věci, je jeho právní posouzení neúplné, a tudíž nesprávné.

Právní posouzení věci odvolacím soudem je neúplné, a tudíž i nesprávné. Dovolací soud proto postupoval podle 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. a rozsudek odvolacího soudu v dovoláním napadeném rozsahu jakož i v závislém výroku o náhradě nákladů řízení zrušil.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)